

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1158/2017
14.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиље АА са боравиштем у ..., коју заступа Драгана Терзић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Душко Ђукановић, адвокат из ..., ради накнаде издржавања, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 1049/16 од 11.01.2017. године, у седници одржаној 14.06.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 1049/16 од 11.01.2017. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 1049/16 од 11.01.2017. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Ваљеву П2 351/15 од 03.11.2016. године у делу првог става изреке којим је тужбени захтев делимично усвојен, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да на име регреса за самостално издржавање мал. ВВ у периоду од 07.11.2010. до 05.08.2015. године тужиљи АА из ... исплати износ од 236.000,00 динара, са законском затезном каматом од 06.10.2015. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у другом ставу изреке првостепене пресуде и обавезана тужиља да туженом на име трошкова првостепеног поступка исплати 34.500,00 динара, а ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове другостепеног поступка од 41.040,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиља је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Вишег суда у Ваљеу П2 17/15 од 29.09.2015. године утврђено је да је тужени биолошки отац мал. ВВ из ... рођеног ... године у ... од мајке АА, овде тужиље, којој је поверен на самостално вршење родитељског права, а тужени обавезан да на име свог доприноса за издржавање детета плаћа по 8.000,00 динара месечно почев од 05.08.2015. године па убудуће док за то буду постојали законски услови или док наведена одлука не буде била измењена. Тужилја није запослена, а на име издржавања детета у ... прима 189 евра дечијег додатка и 133 евра које је у пуном износу примила од рођења детета до његове навршене треће године живота. Од доношења пресуде о утврђивању очинства прима разлику од 8.000,00 динара изражених у еврима које тужени даје на име алиментације, па до износа од 133 евра. Трошкове обданишта не плаћа, а на име социјалне помоћи прима 399 евра и на име трошкова становања 640 евра. Тужени има месечну зараду од 22.450,00 динара, а у кући свог оца површине 49м² живи са незапосленом супругом дијабетичарем, оцем пензионером са примањима од 18.000,00 динара и са сином који има жену и двоје деце и месечно остварује зараду од 26.000,00 динара. Тужилја није доставила доказе на околност висине својих укупних социјалних примања у ... . За период од доношења пресуде о утврђивању очинства, па убудуће када ће потребе детета школског узраста бити веће, прихватила је предлог туженог да алиментацију плаћа у висини од 8.000,00 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужени у обавези да накнади тужилји регресно обештећење до износа од ½ тражене суме, односно од 4.000,00 динара месечно.

Супротно, другостепени суд је одбио тужбени захтев у целости сматрајући да нису испуњени услови за накнаду по основу регреса.

Становиште другостепеног суда је правилно.

Према члану 165. став 1. Породичног закона лице које је фактички давало издржавање, а није имало правну обавезу има право на накнаду за учињено издржавање од лица које је било дужно да даје издржавање.

У конкретном случају, тужилја – мајка је својим средствима, а и средствима од социјалне помоћи издржавала малолетно дете. Она није лице које "нема правну обавезу" издржавања свог детета. Напротив, она ту правну обавезу има на основу чл. 68, 73. и 154. Породичног закона. Смисао правила из члана 165. став 1. Породичног закона је да право на регрес има треће лице које фактички плаћа издржавање иако нема законску обавезу (родитељи имају законску обавезу да издржавају своју децу). Како тужилја није "треће лице" то она нема право регреса не само по основу правила из Породичног закона (који је уредио односе родитеља и деце - обавезу издржавања), већ ни по основу правила о стицању без основа (чл. 210-218. ЗОО), јер је специјални закон (Породични закон) у потпуности уредио ову област.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић